

Flynn D. Paddington

TÖRTÉNETEK
A LÉLEKRŐL I.
ARABELLA DÖNTÉSEI

 Publio

Flynn D. Paddington
Történetek a lélekról I.
Arabella döntései

Előszó

A lélek sokak szerint nem létezik. Csupán egy téveszme tárgya, amely felmentést ad tetteink alól, igaz? Részben. Mindenki másként látja. Ha egy pszichológust vagy egy pszichiátert kérdezel, mindkettő a tudatalatti unalomig hallgatott, freudista boncolgatásával vág vissza és igaza lesz. Ha egy hívőt kérdezel róla, az istenségével való kapcsolatáról fog beszélni és igaza lesz. Ha egy íróat kérdezel, műfajától függően filozofálni kezd, majd nem áll le, míg ki nem fogy a frázisokból, és igaza lesz. Ha egy orvost kérdezel róla, a temporális lebeny és a limbikus rendszer leírásával válaszol, és igaza lesz. Hogy mi a közös minden véleményben? Maga a döntés arról, hogy véleményt alkotunk.

Kevésnek tűnik? Figyeljenek csak, s mindjárt megértik, miért több ez a soknál! Jellemünk, amely nem feltétlen jelenti a tapasztalatainkat, egyetlen döntéssel nem írható felül, legyen az a döntés bármilyen nagy is. Sőt, épp a döntés által erősödik meg maga az alaptermészet - hiszen a döntés mindig magát igazolja. Ha bölcs, ha botor.

Léleknek nevezzük azt a valamit is, ami a halál után távozik az emberi testből. No de akkor minek a test? - kérdezhetnénk. Joggal. Ha van valami, ami olyan könnyedséggel, ám ezzel együtt olyan hatalommal bír, hogy csak úgy ki-be szálldosson néha nagyon is nehéz vagy korlátolt testekbe, akkor miért veszi magára ezt a súlyos tokot? Szó szerint: eszköz. Avagy tok. Mintha legélesebb kardunkat egy betontokban vinnénk a csatamezőre... Anyagpazarlásnak tűnik. Mert hát a lélek: fegyver. S a fegyver: esély. Sokan nem élnek vele, ez tény... Kaptak egy csodálatos, sokak védelmére elegendő pengét, de vagy nem csiszolják, vagy ha csiszolják, idő közben megszűnik fegyvernek lenni. Elkorcsosul, tömegtermék lesz, végül megmarad egyszerű, eldobható borotvapengének.

Nektek, Barátaim, akik így érzitek épp magatokat, Nektek írok most. Marja az álom a szememet, miközben a klaviatúrát püfölöm, de a kisujjatok is többet ér annál, minthogy most félbehagyjam a munkát. Muszáj valamiképp szólnom azokhoz, akiknek a fegyveréből időközben egyszer használatos borotva vált... Muszáj valamilyen cifrább, netán szórakoztatóbb köntösbe öltöztetni a hiányokat, amikkel mindennap szembesülünk. Ám, miközben elvarázsol egy-egy kor, eegy új ismerős, egy táj avagy környék, a freud-i tudatalatti, az isteni szócső, a temporális lebenyek és a filozófikus frázisok

már dolgoznak odabent, megannyi fogaskereket működtetve elmétekben. Mindenki, aki idegenkedve tekint valami újra, elnézését szeretném kérni: nem szerettem volna elrontani a napját. Mindenki másnak azonban, aki új gyógyszert akar próbálni egy régi sebre, annak örömmel jelentem, hogy a Paddington Patika megnyitotta kapuit!

Ezzel együtt öt kötetet szentelek lelkünk megismerésének, s ez által valamiképp a rajta ejtett sebek begyógyításának - ha ugyan akad benne olyan heg, amire épp ez a könyv a gyógyír. Ha ez nem volt az, talán a többi az lesz.

Első történetünk a 20. század első éveinek Angliájában játszódik, s annak problematikáját hivatott felvázolni, amikor a gyermeki szűklátókörűség a feltétlen szeretetet használja ki arra, hogy késleltesse az elszakadást. Szülő és gyermek erről vajmi keveset beszél, főként most, felgyorsult világunkban, amikor minden tizenéves egy zsebbe csúszthatató személyi szuperszámítógéppel üzenget a kortársainak a tegnapi buliról. El van ez már baltázva...

Szülő és gyermek közt ideális esetben nehéz az elszakadás - de bekövetkezik! Sőt, megkockáztatom, hogy ha itt most mindannyian elveszítenénk az emlékezetünket, és semmi más nem maradna meg, mint a vegetatív funkciók, akkor könnyűszerrel ki tudnánk deríteni, hányadán állnak szüleikkel. Aktuálisan szeretett gondviselőjét és önt egy szűk szobába zárnám, ahol megnéznénk, hogy rövid időn belül milyen kémiai folyamatok, eszmecserék folynának le. Nemtől, kortól függetlenül gyermek és szülő közt tagadhatatlan biológiai "rezgések", vagy ha úgy tetszik: kapcsolati folyamatok zajlanak le. Ide értve a félelmet, a dühöt, a komplexusokat, az alárendeltséget vagy épp a feltétlen bizalmat. Elvégre, ha minden megkérdeztünk szerint a lélek az elme "külső vinyója", akkor joggal merülhet fel a kérdés: minden elraktározódik benne? Minden élmény akkor is, ha súlyos vagy épp retrográd amnéziát szenvedtünk?

A válasz: megingathatatlanul igen. Gondoljunk csak bele magába a trauma által bekövetkezett memóriavesztésekbe! Minden alkalommal érzelmi indukáció hatására tér vissza az érintett emlék, legyen az bármilyen reflexszerű vagy eltemetett. E logika mentén tehát csak fel kellene tennünk magunknak a kérdést: ha most besétálna egy ember, akit nem ismerek, de úgy érzem, tartanom kell

tőle hét lépés távolságot, akkor csak az ösztöneim akarnak megviccelni vagy az illető az apám, aki vert? Ha egy idősebb asszony látványa lassú erekciót, majd izgatott remegést és hányingert vált ki belőlem, akkor csak rosszat ettem egy randevú előtt, vagy vonzódok az anyámhoz? Hogyha kopogtatnak és összerándul a gyomrom, vajon én vagyok paranoiás vagy valaki, mint egy utálatos magot, elültette bennem azt a Pavlovi reflexet, miszerint, ha ezt a hangot hallom: kopp-kopp, akkor annak szörnyű következményei lesznek? Vajon mi uraljuk az elménket? Na és a döntéseinket?

E gondolattal játszottam el egy pillanatra, és higgyék el: egy olyan világot elképzelni, ahol egy csapásra mindenki más mesével akarja elaltatni ugyanazt a gyermeket, csöppet sem volt kellemes. Még inkább a tudat, hogy ezáltal a maró jód által kell majd valakinek a lelkét kifertőtleníteni. Kissé parodisztikusra is sikeredett emiatt. Utóbbi vonásáért már most szeretnék elnézést kérni és azzal vezekelni, hogy a következő szintűgy paródia lesz, lesarkítva és négyzetgyökére emelve ezzel minden érzelmet, jellemet, példát és döntést. Mert ami csak e világon létezik, minden egyetlen döntés eredménye volt. A szék is, amin ül. A pohár, amiből iszik. Mindent egyszer valaki, valahol, valamikor, valamiért eldöntött, hogy léteznie kell. Éppen úgy, ahogyan ön is egy döntés eredménye, legyen az hosszas tervezgetés, avagy az az utolsó feles a pultnál. Minden képzelet, minden félelem, minden akarat, minden variáció és minden pusztaság, amíg a döntéseink meg nem töltik azt élettél, történetekkel.

Az első kötet a döntéseink fontosságára hívja fel a figyelmet jellemünkkel és tapasztalatunkkal szemben. Fejezeteit is inkább nevezném állomásoknak: ezek egy sorsfordító döntés kötelező stációi - a teljesség igénye nélkül hozzátéve pár bátorító tény is.

F. D. Paddington

Bevezetés - A jelen

December 21... vagyis 22., elvégre éjjél már elmúlt...

- Mindörökkön örökké, Ámen! - vetette esti keresztjét Arabella Benworth és hátradólt hanyagul vetett deszkaágyában. Akkora sóhaj hagyta el ajkait, hogy szinte beterítette a kamraméretű vendégszoba minden kőfalát és padlószegélyét. Fárasztó napot tudhatott maga mögött. Egész nap a Bludburry tiszteletes születésnapjára rendezett bált szervezte, amely eseményig már csak szűkös tizennyolc óra és negyvenhét perc volt hátra. Számolta az eltelt perceket, akár gyermekkorában a bárányokat, mégsem bírt elaludni, mert szíve a gyomra és a toroka közt liftezett. Nem hagyta nyugodni, életében először, hogy hogyan is fog mutatni holnap. Csoda? Ez lesz talán az utolsó nap, amit az Isteni Gondviselés Házának nővérei közt tölthet, mióta maguk közé fogadták. S annak bizony már nyolc kerek hónapja!

Ismét felült az ágyában. Körülnézett holdfénytől árnyas, kolostori vendégszobájában. Csendben végigmérte az aranyhímzéses, vanília színű ruhát, amely az imazsámolyon pihent, és rögtön kínosan érezte magát. Hogy miért? Mivel délután elintézte a kert és a kolostor díszítését is, utána egész este csak szépítkezett. Mégsem érezte elégnek a krémeket, porokat, csatokat, a direkt erre félretett, türkizkék ruhája pedig természetesen az utolsó percben szakadt el. Szégyenszemre olyat kell majd felvennie, amelyben a tiszteletes egész baráti köre, sőt ő maga is látta egyszer már az unokahúga születésnapján. Ezt öltöztetőnője is kesernyésen jegyezte meg, miközben ráigazította... Arabella azonban megkapó szándékozott lenni. Sőt, mi több: elbűvölő! Legalább annyira ártatlan, mint a tiszteletes körül serénykedő apácák és legalább annyira buja, mint az utcalányok, akik messziről kerülnek a parókiát. A kettő közt számára nincs út, ha eszében jár az elmúlt élete - s különösképp annak utóbbi pár napja. Nem véletlen hát, hogy egész testét kőkemény libabőr rázta ki, amikor ajtaját nyikordulni hallotta. Nyolc hónapja ugyanis még nem sejtette, hogy ki lép majd be rajta.

Ennek a hölgynek a történetét mesélem most el, s mint sok másik, ez a mese sem fog mindenkinek tetszeni. Lesz, akit hideg ráz majd és lesz, aki az első állomás után elégedetlenül csapja össze a

könyvét, mert ő egy ártatlan lányregényre vágyott. Nos, Önöktől, akik az utóbbiak közé tartoznak, sajnálatos módon már most búcsút kell vennem, ugyanis én egy mesélő vagyok, és egy mesélő legfőbb célkitűzése: a tanítás egy történeten keresztül. No meg néhol a szórakoztató igazságszolgáltatás.

A mesék sem mesék igazán. A nehezen megszülető igazságok végre egyéni tanulságokká válhatnak. Anekdotából legenda lesz, a szerencséből pedig csoda. Ezt a naiv lelkek sokszor nem értik, így hajlamosak azt hinni, hogy a mese céltalanul kanyarog erre-arra. Hogy csak lubickol önmagában, szegény Olvasót a parton felejtve... Márpedig itt minden egyes szónak, ennek is, meg ennek is meg ennek is.... külön tükörképe van a mi világunkban. Aminek pedig nem találják a tükörképét odakint, a nagyvilágban, az nagy valószínűséggel maga a tükör lesz idebent, a mesében.

1. A fogság

Arabella Victoria Benworth gazdag családba született, a melegszívű és gondos Liliann Montgomery, valamint a karót nyelt Kenneth Benworth gróf egyetlen gyermekeként. Csodásnak ígérkező gyermekkorát azonban sok különös, mondhatni tragikus esemény árnyékolta be. Például jelenét tekintve, amikor huszonöt éves, egyetlen vágya van csupán: eljutni egy bálba, ahol táncolhat végre, mint a fiatalok az úri történetekben. Felszabadultan, nagyokat szökellve a divatos táncokban. A dologhoz hozzátartozik azonban - s mint mesélő, kulcsfontosságúnak tartom e néhány szót hozzáfűzni,

- hogy mindenki elnézi neki, ha kedve vagy tehetsége ellenére most mégsem járja őket. Ezeket a divatos táncokat ugyanis csak és kizárólag létező térdkaláccsal érdemes járni. S hogy miként veszítheti el egy széltől is óvott grófkisasszony a jobb lábát? Igen kacifántos módon.

Arabella ugyanis egyik nap arra ébredt egy szűnni nem akaró rémálomból, hogy a jobb lába térdtől lefelé nem létezik, nem tud mozogni, a szülei épp válóperüket intézik, és alig bír enni, beszélni vagy kommunikálni. Emlékei pedig jóformán nem maradtak a múltjából. Édesanyját ismerte meg egyedül, s őt is csak sokadik látásra. Apjáról, aki még a tulajdon feleségét is Liliann-ek szólította a mások által használt Lily helyett, már kevésbé tudta elhinni, hogy a rokona. Rögvest félelem és viszolygás fogta el, ha meglátta ezt az arcot... Bár maga sem értette, miért. Szobájából és otthonuk összes többi helységéből sok olyan festményt, rajzot, ajándéktárgyat hiányolt, amelyek szülei szerint soha nem voltak ott. Aztán eljött a nap, hogy egy Emily nevű kislányt kezdett keresni. Erre riadt fel az egész kúria. Folyvást bizonygatta, hogy létezik, de a szülei azt mondták, bizonyára álmodta. Tartott ez egészen addig, míg elméje fel nem kérődzte a Gregory , majd a Phyllis és a Hugh neveket is. E négyet hajtogatta megállás nélkül, mintha az élete függne tőle, de süket fülekre talált. Aki pedig mégis válaszra méltatta a személyzetből, jól láthatóan félt többet mondani annál, hogy fogalma sincs, miről beszél. Őrülnek, s börtönlakónak érezte magát a saját otthonában - amíg bele nem törődött: sosem volt senkim a szüleimen kívül. Mindezt csupán tizenöt évesen élte át.

Szülei elhallgatták az igazi történetet, nem kevés fontot emelve a személyzetük havi bérére - zsarolásként. Az igazi történet tizenöt évet ölel fel, így jobbnak láttam, ha csak sok-sok oldallal később áll majd össze a kirakós... Legyen elég, ha annyit mondok, hogy egyszer, nagyon régen egy tizenöt éves, lángvörös hajú, szépen öltözött lány landolt a Cramwille mellett zubogó folyóban, a nedves kövekhez csapódva. Az most lényegtelen, hogy mikén került oda, vagy hogy lökték-e, ugrott-e - mi sem kérdezzük a péket, hogy jobb vagy bal kezével gyúrja a kenyeret... Bár a kislány némi amnéziával megúsza a dolgot, jobb bokáját felfogta egy kiágaskodó szirt és úgy tépte ki helyéből a térdkalácsát, akár egy hentes tenné a halott állatével. Csak éjjel találtak rá, négy kilométerre a zuhanás helyétől. Eszméletlenül egy kőhalomra sodródva feküdt. Annyi vért vesztett, hogy nem is tért magához három álló napig. Kórházba szállítás közben pedig meghalt volna, így otthon kezelték. Mivel a sebet egy

napon át folyamatosan forrásvíz mosta, elkerülte a nagyobb fertőzéseket, de a combja alsó részétől amputálni kellett a jobb lábát.

Ez a leányzó volt Arabella és attól a naptól megpecsételődött a sorsa. A szülei megesküdtek ugyanis, hogy ha Arabella netalán nem emlékezne ébredésekor a balesete okára, ők bizony nem fogják neki felhánytorgatni - megelőzvéen egy hasonló tragédiát. Így is lett. Márpedig négy név együttes felhasználásával tudták volna csak elárulni neki: az Emily, a Phyllis, a Hugh és a Gregory nevekkel. Bár anyja és apja mindig is tagadták, hogy lett volna bármiféle "pajtása" vagy „rokona” rajtuk meg a cselédségen kívül, Arabella elméje nem nyugodott bele a kósza emlékképekbe. Részben, mert őt magát is furcsa álmok gyötörték és részben azért, mert a személyzet mindig is őszintén szerette a kislányt. Így néha csak-csak elejtettek pár információmorzsát, amivel táplálni tudták a képzeletét. Például tőlük tudja, hogy joggal gyanakszik, amikor apja tagadja előtte a létezésüket.

Hogy az emlékek visszatértét megelőzzék, szülei Arabellát attól a naptól fogva négy kőfal közé zárták. Csak a könyvek, a tanulás, a társalkodónők és a saját képzelete jelentettek számára kiutat a fogságból. Szerette a nagy, harang alakú szoknyákat és a lapos sarkú cipőket, mert ezekkel elrejthette mások elől hiányos mivoltát. Legjobb barátja is csak egy csenevész rózsabokor volt, amit még édesanyjával ültettek az ablaka alá, és mikor először állt lábra a mankóval, anyja erről szakított neki jutalom-virágot. Egyik nap, valamely véletlen ötlet folytán elnevezte a bokrot Emily-nek. Négy hónappal a baleset után. Mondanom sem kell, hogy megrémültek a szülei annak lehetőségétől, hogy esetleg az általuk nem létezőnek mondott kislányt képzeletű oda, de megnyugtatta őket, hogy egy régi meséből vette az ötletet. Miközben szülei felsóhajtottak, nem láthatták, milyen csalafintán somolyog leányuk a futórózsza felé - noha ő is csak a névre emlékezett, arcra vagy személyre nem.

Teltek az évek, Arabella serdült, tanult, és egyre jobban unta magát. A rózsák persze nem túl jó beszélgetőpartnerek, de remekül tudnak hallgatni, és az egyedül gubbasztó kislánynak nem is kellett más, minthogy valaki figyeljen rá. Mogorva apjától is csak leteremtést kapott, ha a tanítót inkább a piactéri pletykákról kérdezgette, mint a háborúkról. Ó, s hogy miért nem védte meg szelíd és kedves édesanyja? Nos, az anyja tizenhat év után elhagyta a családot.

Lily Benworth-nek, azaz lánykori nevén Liliann Giselle Montgomery-nek, Arabella édesanyjának a

balesetet követően gyakorta nyoma veszett esténként. Mindig csak a főkomornyik, a dajka vagy egy cseléd jött Arabellához, ha éjjel az anyjáért könyörgött. Mintha volna egy másik élete is, amiről a lány hiába kérdezgette. Folyton kisírt szemmel jött reggelizni és kínosan műviket kacagott a férje viccein vacsora alatt. Egy-két hónap múlva már feltűnően sokat járt be a városba éjjelenként. Nem említette soha, hogy hova és miért, lánya pedig mindenkinél jobban szerette, tisztelte a gondoskodó asszonyt, ezért is volt sokkoló a számára, mikor hét hónap kínlás után elhagyta az apját. Méghozzá egy fiatal, Bristol-i ügyvédért, amelyet hosszas győzködés előzött meg. Mármint véletlenül sem a büszke és rideg Benworth győzködté asszonyát, hogy maradjon, ó nem! Ő nem alacsonyodott le idáig. Az a hűvös eleganciának vélt tartás, amelybe Lily Montgomery hajdan beleszeretett, most is érvényesült, és ő, Lily győzködté a férjét, hogy harcoljon érte. A gróf válasza erre egy zsebórára mért pillantás, majd egy halk leteremtés volt, hogy holnap korán kell kelnie, nem ér rá a huzavonára – és aludni tért. Lily még néhány napig őrlődött, majd egy szép, tavaszi reggelen összes vagyonával és ingóságával együtt örökre elhagyta a Cramwille-i birtokot.

Azóta sem hallottak felőle, csak mikor az ügyvédnek is szült egy gyermeket, akkor kérte Arabellát levélben: szökjön meg otthonról. A tizenhét éves lány azonban akkor még nem volt elég bátor ahhoz, hogy édesapját magára hagyja. Jobban tisztelte annál. Vagy legalábbis jobban félt tőle annál. Lily kitért benne feltétlen szeretetére és arra, hogy a lánya semmiben sem hibás, sőt: éppen ő és a balesete sarkallta arra, hogy véget vessen a kínos és görcsös hétköznapiaknak. A levél utolsó harmada így szólt: *„Ne hagyd, hogy az, amit most tapasztalsz, gyűlölettel töltsön el! A gyűlölet vak tanácsadó. Én mindig tárt karokkal várlak – tudod, hogy Geoffrey és az egész személyzet bármikor kész Téged megszöktetni... Azonban meg kell értened, hogy nagy bűnöket követtem el apáddal szemben, amiket még nem mondhatok el. Érezz haragot ha jól esik, utálj engem az önzőségem miatt vagy utáld azt, aki miatt elhagytam apádat, de Őt magát semmiképp se! Az ő lelke már nem bír el több sebet, ezért keményítette meg magát évtizedekkel ezelőtt. Ezért a hűvös, törtető erőért szerettem meg és éppen ez taszít most benne. Láttam, miként próbálja minden egyes napodat börtönbüntetéssé formálni holmi engedetlenség miatt. Láttam, hogyan hidegül el mindenkitől pár közeli ismerőse egyetlen botlása után és ez megijesztett. Félreismertem. Végignézttem a hazugságai bizonygatását, és azt, ahogyan lassan, de*

biztosan megaszalta az egyetlen leánya lelkét – ez pedig végleg Mr. Crowling karjaiba kergetett. Mellette úgy éreztem, ha éjszaka nem is, nappal teljes értékemben az édesanyád lehetek, valaki barátja, tanácsadója, kedvese, odaadó barátja, és egy idő után folyamatosná kívántam tenni ezt az állapotot. Hogy így nevelhesselek tovább... Ám akkor jött a baleseted, mely megakadályozta ezt... A többit már jól tudod.

Édes Kisbabám, itt otthonra lelnél, segítenék protézist csináltatni, talpra állni és igazi családot lehetne, új emlékekkel azok helyett, amelyeket elveszítettél. Fontolt meg legalább, mert én nem Téged hagytalak ott, hanem az apádat. Az életemnél is jobban szeretlek, de – miután mindig is a büszkeségre és a magad tiszteletére tanítottalak – árulás lett volna, ha végigélek egy keserű életet e mellett az ember mellett és csodálkozom, hogy rossz reggelente tükörbe nézni.

Tudom, hogy nem kaptál mindenre választ, de ígérem, ha itt leszel, egyetlen kérdésed sem marad nyitva. Csak gyere és ne törődj semmivel! Várlak ide minden egyes nap, amíg csak élek – és tovább!

Öllemek, és tiszta szívből remélem a mihamarabbi találkozást:

Édesanyád”

Arabella a több oldalas levéllel a mellkasán aludt el, így sajnos nem láthatta, hogy az éjszaka közepén egy pecsétgyűrűs kéz nyúlt érte a sötétből, és a kandallóba dobta.

- Hadd égjen! – morogta némán Benworth gróf, és úgy tett, mintha nem tudná, miről beszél másnap a lánya. – Miféle papír? Edd azt a rántottát, mert kihűl.

Lily erre a levélre sosem kapott választ. A többi pedig sosem jutott el Arabellához.

2. A sosemvolt veszteség

Amikor húsz éves lett, nem nyíltak többé a rózsák az ablakban, s nem azért, mert ő ne ápolta vagy szerette volna őket eléggé, hanem mert apja kivágatta Emilyt a helyéről. Miközben az ablakból nézték

a favágók munkáját, átnyújtott egy zsebkendőt a mellette tolószékekben pityergő Arabellának és megköszönte a torkát.

- Húsz éves lettél - dünnyögte. - Egy régóta eladósorba került hölgy nem teheti meg, hogy növényekkel beszélget. Egy férjes asszony pedig annál kevésbé.

- Miféle férjes asszony? - törölgette orrát a lány, le sem véve a szemét Emily-ről.

- Holnaptól kérőket fogadsz. Hátha a hozományod elbűvöli őket és akkor végre biztonságban tudhatlak téged - jelentette ki ellentmondást nem tűrően Kenneth Benworth, mire a lány nagyot fújta a zsebkendőjébe.

- Bánom is én... Legalább mást is láthatok végre, mint ezeket a falakat!

- Mi bajod ezekkel a falakkal, te hálátlan? - förmedt rá az apja. - Ezek a falak védenek meg mindentől, ami ilyenné tett...

Ahogy egy apa végig tud nézni a csupán általa korcsnak tartott gyermekén, úgy nézett végig most ő is a lányán. Arabella szíve milliószor tört darabokra az efféle pillantásoktól, így megerősödve vágott vissza.

- De most már ilyen vagyok, apa. Jobban teszed, ha beletörödsz.

- Én sok mindenbe beletörődtem már kislányom, de az elmebajt nagyon nem szeretem. Márpedig egy futórózsával társalogni nagyon is elmebeteg ötlet - fordult dühösen az ajtó irányába, és meg sem állt küszöbig.

- Nem vagyok elmebeteg! Csak borzasztóan magányos... Tudnod kellene, hogy ez milyen, apa! Tudnod kellene! - próbált utána gurulni a lány, mire Benworth kilépett az ajtón, majd dühödten becsapta előtte. - Emily az egyetlen, ami anyára emlékeztet...

- Ez csak egy nyavalyás bokor! Nincs semmiféle Emily! Sem a többiek - jöttek a szünet nélküli ordítózások, mialatt a gróf kulcsra zárta az ajtaját. Arabella odagurította magát és dörömbölni kezdett rajta.

- Engedj ki, nem tarthatsz örökké fogva! Ehhez nincs jogod!

- Hasztalan dühöngsz! Odakint mindenki csak átver, megvezet, ostobának néz, én pedig meg akarlak óvni ettől a csalódástól, még ha egyikünk beledöglük is! - zengte be a folyosót Benworth hangja,

Arabella pedig élete legfájóbb mondatát üvöltötte utána.

- Nem, te csakis magadat akarod megóvni, de nem értem, mitől!

- Persze, ha te mindent jobban tudsz...! Aztán majd csodálkozol, hogy igazam lett!

- Ne mondogasd ezt folyton! Így elüldözöl, apa! Kérlek, legalább...

- Jó éjt! - jött a hűvös válasz, amely épp úgy csobbant az eddig fel nem kavart düh állóvizébe, akár egy jéghideg kődarab. Arabella szeme elhomályosult a könnyektől, és még pislogni is elfelejtett mérgében.

Akkorát ordított a kulcsra zárt ajtónak, amekkorát egész életében nem sikerült még.

- Anyámnak volt esze, ő itt hagyta ezt a poklot, és amint férjhez megyek, én is eltűnhetek innen! Vagy remélem, elpusztulok az éjjel, mint egy beteg háziállat, hiszen úgy tartasz itt! - kiáltozta, öklében megannyi szálkával.

Nem tudta, nem is érdekelte, hallja-e még a gróf, csak azt tudta, hogy ez a pár szó még régóta a kitörésre várt. Mikor indult volna az ágyához kizokogni magát, a szeme sarkából apró, vörös foltot pillantott meg. Visszafordult, és legnagyobb meglepetésére az ablaka alatt, ott hevert az utolsó, hanyagul lemetszett rózsaszál Emily-ről.

Odagurult hozzá, felemelte, majd az ablakából nézte végig, hogyan távolítják el a kertészek Emily maradványait. A rózsaszálat végig melléhez szorította, mintha a kistestvére volna. Aztán, hogy megsiratta bokor-barátnőjét, fogta a szálat, íróasztalánál leprérelte és még azon a héten a párnájába varrta. Azt mondogatta magában, hogy "nem vehetnek el tőlem újra egy barátot, nem vehetnek el tőlem újra egy barátot!". Emily ezután mindig ott volt a párnahuzat belsejében, és vigyázta a lány álmait, hogy sose érezze magát egyedül. Megint.

